

faa skulde det ikke nærmest være, naar disse rettes mod enkelte Personer, men snarere naar der rettes Angreb og Forhaanelser imod de forskjellige Statsinstitutioner, og jeg kan forstaa, naar det erode Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) for nogen Tid siden fremsatte den Ansøgning, at det var i sin Orden, om der varedes mod Angreb paa de forskjellige Statsmagter. Jeg henlytter da ogsaa Leiligheden til at sige, at det er min personlige Opfattelse, at den Tid snart kan komme, da det vil vise sig nødvendigt, at firkre Samfundet mod saadan undergravende Virksomhed som den, hvormed man i den senere Tid ofte har set Vidnesbyrd. Saalænge derimod Angreb, Forhaanelse, Bagvaskelse eller, hvad man vil kalde det, ere rettede imod den Enkelte, forekommer det mig, at den Enkelte nok maa kunne finde sig deri. Det er en Fordring, som maa stilles til Mænd, der overhovedet indtage en mere fremtrædende eller iøjensaldende Stilling i Samfundet, og erode Folkethingsmænd maa, tror jeg, i den Henseende kunne vise den samme Resignation som Andre.

G. Petersen: Jeg er den høitærede Justitsminister særdeles taknemlig for de Yttringer, han har fremsført; han har fuldstændig udtalt, hvad der ogsaa er min Mening. Naar der her kun var Tale om de enkelte Personer, skulde jeg albrig have reist denne Forespørgsel. Skjøndt ogsaa Hensynet til Personerne har været en Grund for mig til at fremsætte den, har det langt fra været Hovedgrunden; det har tværtimod kun været en af de ubetydeligste Grunde for mig til at fremsætte Forespørgselen. Net, det var ikke de enkelte Personer, og heller ikke den enkelte Person, som paa den Dag var min Gæst, ligesom han havde været det Aftenen tilforn og mange Dage tilforn, uden at der havde fundet saadanne Spektakler Sted som dem, der fandt Sted paa Valgdagen, — det var, siger jeg, ikke disse enkelte Personer, der efter den almindelige Mening i min Kreds bleve haanede, men det var de 1,228 Valgere, som havde givet denne Mand deres Stemme. Det var den Omstændighed, at han var bleven valgt til Kredens Repræsentant, som man misbilligede i saa høi Grad, og som vakte Ophidselsen. Under de Omstændigheder, som den Gang var tilstede, var der en overordentlig stor Forbittrelse i Kredsen, og naar jeg før talte om, at der var tilbudt mig Hjælp, gif det til dermed paa følgende Maade. Det Parti, som var imod den valgte Repræsentant, havde faaet at vide, at der, naar det tidligere Flertal vendte tilbage til Folkethinget, vilde, 14 Dage efter at Thinget var traaet sammen, paany finde Oplysning Sted, og Folk, som ikke hørte til dette Parti, spurgte mig da, hvad der var at gjøre, naar der næste Gang skete Valg. Man tilbød mig da at møde med Kniplex; Landboere tilbød mig, at give deres Folk fri ved Middagstid paa Valgdagen, og at sende deres Sømmere

og unge Karle bevæbnede ind til Byen, ikke for at gjøre Spektakler eller for at pibe og hujе — dette ere disse Folk ikke intelligente nok til at gjøre —, men for at forsvare sig selv og deres Repræsentant. Det var den Hjælp, der blev mig tilbudt, men som jeg afviste, fordi jeg fandt, at det vilde være altfor farligt at komme ind i saadanne Forhold. Naar den erode Justitsminister taler om, at Politimesteren har gjort sin Pligt, fremgaar det dog paa den anden Side af hans Erklæring, at han, da Høben var marcheret igennem Byen efter at have været hos Amtmanden for at bringe ham de omtalte Hurraer, stod noget og ventede paa, at Musikken skulde komme, for at han kunde følge med den tilbage, men at han, da Musikken ikke kom, gif hen paa Gæstgivergaarden. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde have været heldigere, om Politimesteren var fulgt tilbage med Flokken, indtil den havde opløst sig. En 14—16 unge Mennesker — Landmandssønner og unge Mennesker fra den nærliggende Veistrup Højskole — vare fulgte med Toget, og da de saae hele Flokken komme tilbage, ilede de hen til mir Bort og barrikaderede den, færdige til at lade sig slaa fordærvet, hvis Nogen skulde prøve paa at trænge ind i mit Hus. Disse unge Mennesker vidste, hvad de havde at gjøre, men Politimesteren sad henne paa Gæstgivergaarden og talte med en Høfjægermester, nogle Skoficerer og andre saadanne Folk. Dette forekommer mig ikke ganske heldigt. Naar den erode Justitsminister udtalte, at man ikke skal tage saa nøie Hensyn til de enkelte Personer, og at disse maa kunne taale den Slags Ting, der her er foregaaet, indrømmer jeg dette fuldstændig. Naar han dernæst siger, at det kan blive nødvendigt for Statsinstitutionernes Skyld at firkre Samfundet imod undergravende Krefser, slutter jeg mig saa fuldstændig til den erode Minister, at jeg kan underkribe, hvad der for kort Tid siden stod i et Blad, der maa være et af Danmarks mest indflydelsesrige, at dømme efter de Vink, som undertiden findes deri. Der stod nemlig: „Den Agtelse for Dyrigheden, som maa findes i enhver ordnet Stat, og som er nødvendig for Samfundets forholdene, er ikke hos os saa almindelig som ønskelig. Hvis en Dyr om, at Dommerembedet ikke forvaltes samvittighedsfuldt, trænger ind i Befolkningen, da kan den let føre ind i den sørgelige Bildfarelse, at man gjør bedst i at tage sig selv til Rette, hvilket vilde føre til Samfundets Oplysning og Undergang.“ Jeg underkriver disse Yttringer i „Fædelandet“, og jeg beklager med dette Blad, at det i Virkeligheden er saaledes, at der er rystet ved disse Forhold. Jeg beklager, at den Bildfarelse er stærkt fremherskende i den Kreds, hvori jeg bor, at Loven og Retten ikke ere lige for Alle, og at Danmarks Justitsminister ikke er til at stole paa. Jeg beklager dette og tillige, at man ikke alene siger, at det er de og de Per-